

Covidová pandemie je jako okupace

Covidová pandemie je jako okupace

Sestry a bratři,

ona je ta současná covidová pandemie něco jako okupace. Sice nikde nevisí hákenkrajcy, ani na nás nemiří tanky s rudou hvězdou, přesto dost věcí okupaci připomíná.

Jaksi nečekaně, z ničeho nic, mizí lidé, které jsme znali, najednou tu nejsou a už se nevrátí. Různá opatření vlády připomínají stanné právo a ve vzduchu jsou patrné obavy z dalšího vývoje. Zdroje jsou omezené a životní úroveň některých spoluobčanů výrazně klesá.

Aby toho nebylo málo, čím dál zřetelněji jsou slyšet kolaboranti, kteří se snaží počínání virových okupantů zlehčovat, jakoby nešlo o nic vážného. Naštěstí se najde také dost těch, kdo cizím vetřelcům jejich plány na ovládnutí společnosti odvážně a s veškerým nasazením kazí.

Fakt je, že na okupaci se nedá nikdy dost dobře připravit předem. Okupanti mají ve zvyku přicházet nečekaně a tak je obyvatelstvo nutně vždycky zaskočeno.

Otázky se valí jedna za druhou: Jak dlouho bude krize trvat? Jak se mám zachovat? Mám nechat volný průchod skleslosti a strachu nebo si namlouvat, že se nic neděje? A co až krize přejde, nečeká nás nějaká další, ještě horší? Bude to stejný svět jako před okupací?

Možná by nám v hledání odpovědi mohlo pomoci pár vět z dopisu apoštola Pavla (1 Korintským 7,29-31). Oni totiž onehdá křesťané v Korintu měli podobné otázky jako my dnes. Na dálku proto Pavla požádali, aby jim sdělil svůj pohled a poradil, jaký postoj zaujmout.

O co šlo? V celé oblasti tenkrát na několik let zavládl nedostatek potravin, přísun obilí z jiných částí říše váznul a lidé byli ohroženi hladomorem. Křesťanská komunita to musela pocítit zvlášť výrazně, protože se většinou jednalo o lidi nemajetné a bez prostředků. „Pavle, porad! Jak se zachovat?“

Pavlovi jde v dnešních několika řádcích o to, jak nastavit k probíhající krizi náš vnitřní postoj. Neřekli byste, sestry a bratři, jak je takové naštelování vlastní duše důležité! Tak tedy, co nám Pavel chce sdělit?

„Tahle krize nebude trvat dlouho,“ píše apoštol a hned vzápětí dodá „ale svět, jak jsme ho znali, už se nevrátí“. Nyní, v době krize, jde o jediné, změnit žebříček toho, co považujeme za důležité. Za okupace nemůže být na prvním místě můj partner nebo partnerka, můj smutek ani můj úspěch, má potřeba ani můj byznys. Ne, že by na tom všem bylo něco a priori špatného.

V dané chvíli jde však o víc. O záchranu, svobodu a spravedlnost pro všechny. Bez lidí, kteří se dokáží sebezapřít, kteří odloží své vlastní zájmy ve prospěch celku, okupace totiž nikdy neskončí. Platí to jak pro starověkou hrozbu hladomoru, tak pro naši dnešní pandemii. Platí to pro jakékoli další krize, které na nás čekají.

Svět po krizi se nikdy nevrátí do původních kolejí. Proto máme zůstat vnitřně pružní, proto nemáme lpět na tom, co jsme, co máme a co dokážeme. Vyšší zájem je důležitější. Ostatně, tuhle základní násobilku křesťanské víry by měli v korintské církvi už dávno znát. Hlásit se ke Kristu, který se za nás obětoval, a zůstat přitom sobcem, nedává moc smysl.

Sestry a bratři, myslím na vás a modlím se za vás. Zima ani virus tu nebudou navždy. Přejde jaro.

Těším se na shledanou!

Petr Červinský

kazatel [sboru Petra Chelčického v Lovosicích](#)